

Kung Midas

Midas var kung i staden Pessinus i landet Frygien. Han hade stora ägor och ett pampigt palats med en vacker rosenträdgård. Vinguden Dionysos hade tappat bort sin gode vän och lärare satyren Silenos. Han hittade honom stupfull i kung Midas rosenträdgård. Dionysos bar upp Silenos till palatset och bad Midas titta till den gamle satyren tills han nyktrade till. Meningen var nog bara att Silenos skulle ha stannat i några timmar, men han blev kvar i en hel vecka. Midas bjöd honom på god mat och vin och Silenos sjöng och berättade historier för Midas och hans vänner. Till slut undrade Dionysos vart han tagit vägen och kom till palatset för att hämta Silenos. Dionysos var tacksam för Midas gästfrihet och hjälpsamhet och lovade därför att uppfylla vilken önskan som helst som kungen kunde tänka ut. Midas funderade en stund och svarade sedan att han ville att allt han rörde vid skulle bli till guld!

Midas kunde inte vänta på att prova sin nya fantastiska förmåga utan plockade upp en sten från marken. Den blev genast till guld. Så grep han tag i en trädgren. Den blev också till guld. Midas rusade genast in i sitt palats. Han började röra vid allting han kom åt, pelare, väggar, draperier och statyer. Allt blev till guld. Snart sken hela hans palats som om själva solen fanns därinne. Nu hade Midas blivit hungrig av all uppståndelse och befallde sina tjänare att plocka fram mat och dryck åt honom. Han grep en bägare vin och skrattade åt när den blev till guld i hans hand. Men han slutade skratta när vinet också blev till guld då det nådde hans läppar. Det läckra köttet som serverades, frukterna och kakorna blev allt till guld när de rörde vid Midas hud. Nu insåg Midas vilken idiot han varit. Hans högsta dröm hade nu blivit till den värsta olycka.

Midas sprang ut i skogen utanför sitt palats och ropade på Dionysos. Guden dök snart upp och undrade om kungen inte var nöjd med sin nya förmåga. Men Midas svarade förtvivlat att han inget hellre ville än att bli av med den. Då berättade Dionysos att Midas skulle gå till floden Pactolus och tvätta sig där. Midas tackade Dionysos och begav sig till floden så fort han kunde. När han rörde vid vattnet gick den magiska kraften över till floden istället och sanden på botten blev till guld. Det sägs att man än idag kan hitta guld i sanden kring floden Pactolus.

Nu hade kung Midas tröttnat på allt vad guld och rikedomar hette. Han lämnade sitt palats och flyttade ut på landsbygden i en liten stuga. Där började han tillbe guden Pan. En dag började Pan och Apollon bråka om vem som egentligen gjorde vackrast musik. Pan spelade på sin flöjt och Apollon på sin lyra. Apollon menade att Pans enkla instrument absolut inte kunde jämföras med hans vackra lyra. De båda gudarna beslöt sig för att göra upp i en tävling med särskilt inbjudna domare. Kung Midas var en av dessa. Först spelade Pan en melodi på sin flöjt. Ljudet från flöjtens pipor tycktes nog gnällig och konstig i några av domarnas öron, men Midas älskade den. Så stämde Apollon upp en vacker melodi på sin lyra. Det lät helt annorlunda än vad Pan just spelat. När det var dags att utse segraren fick Midas den avgörande rösten. Han valde förstås Pan och Apollon blev helt rosenrasande.

Han tyckte att Midas, som verkade lyssna och tänka som en riktig åsna, också borde ha öron därefter. Och så blev det! Midas öron förvandlades genast till ett par långa åsneöron.

Kungen skämdes fruktansvärt över sina nya öron. Först ville han inte gå utanför stugan på länge. Sedan skickade han bud efter alla långa och toppiga hattar som fanns att köpa. Med öronen instoppade i hatten kunde han nu gå ut bland folk igen, även om många undrade om de där hattarna var ett nytt mode de aldrig hört talas om. Men så småningom hade kung Midas blivit så långhårig att han blev tvungen att skicka efter sin barberare. Naturligtvis skulle barberaren få syn på öronen, det fanns inget att göra åt det. Men han fick lova dyrt och heligt att aldrig berätta för en levande själ om vad han sett. Barberaren gjorde förstås stora ögon över Midas åsneöron. Han hade aldrig sett något liknande! Och det kliade i hans tunga att berätta för första bästa människa han mötte om vad han sett: ”Kung Midas har åsneöron. Kung Midas har åsneöron!”

Till slut kunde barberaren inte hålla sig längre. Han sprang ner till en flod och grävde ett djupt hål i den mjuka sanden. Där viskade han ”Kung Midas har åsneöron!” Och så grävde han igen hålet och kunde lättad gå hem. Men en klump vass växte upp just där barberaren grävt sitt hål, och när vinden blåste genom vassen viskade den: ”Kung Midas har åsneöron! Kung Midas har åsneöron!” Nästan alla i trakten gick till den där floden för att hämta vatten och snart hade alla hört vad vassen hade att berätta. Nu hjälpte det inte Midas att ha toppiga mössor längre. Folk pratade om åsneöronen ändå. Kung Midas blev rasande, kastade sina mössor och låste in sig i stugan igen. Men efter en tid hade folk fått något annat att skvallra om och Midas öron var knappt något man talade om längre.

Det sägs att Apollon senare gjorde Midas öron helt normala igen och att Midas även lärde sig tycka om Apollons lyra.